

HET LEVEN VAN DEN KLEINEN KORENHALM

(EEN OOGSTSPROOKJE)

DOOR GREETH SMITSKAMP

HET was op een dag, dat alles op het land zong en schaterde van vroolijkheid, een dag, dat de zon boven den korenakker uit alle macht haar groei-kracht neerstraalde, dat de kleine korenhalm voor 't eerst over het leven te peinen begon.

Tot nog toe had hij vroolijk en onbezonnen te midden van de groote korenhalmen op het wijde veld geleefd, en zijn hoogste vreugde was geweest den ranken stengel over het smalle slootje te buigen, en zich te verlustigen in zijn vollen, schoonen bloei. En als 's avonds de zonneschijf trillend was weggezonden achter de eindelooze akkerlanden, was hij zijn fluistergesprekken begonnen met de vroolijke, zorgelooze korenbloem, en het leven had hem één groot feest toegeschenen.

De kleine korenhalm kon niet zeggen hoe het gebeurd was, maar er was iets veranderd in zijn leven. Misschien kwam het door de zon, peinsde hij, de zon, die elken dag met feller kracht het korenveld bescheen, die de aren steeds intenser en krachtiger bestraalde en hun teer groen langzamerhand veranderde in levend goud. Misschien kwam het door den wind, die in den avond langs hem heen streek, en hem trillen deed van verlangen naar andere dingen. De kleine korenhalm voelde een onrustig en verward gevoel in zich opstijgen, een gevoel, dat hier eens een einde aan komen moest, dat het leven nieuwe mogelijkheden voor hem bergen kon.

Hij keek in het rond. Vóór hem, achter hem, aan zijn rechterkant, er was niets als koren, koren. En terzijde van de sloot begon de boomgaard, en zag hij het roode huis door de takken schemeren.

De zon wierp haar laatste oranje-

glansen op de laag-neerhangende takken van den ouden, krommen appelboom, die zijn arm over de sloot strekte tot bijna aan het korenveld toe. Toen nam de kleine korenhalm een dapper besluit. Hij boog het hoofdje zoo ver mogelijk voorover, en fluisterde eerbiedig tot den knoestigen, ouden boom: „Wat ben je mooi, met dat gouden licht op je zwarte takken! Kun je mij misschien vertellen, waarom we allemaal hier zijn, jij en ik, en de anderen? En wat er met ons gebeuren gaat?”

Hij zweeg, een beetje beschaamd over zijn eigen vrijmoedigheid, want hij was maar een verlegen kleine korenhalm. Maar de vriendelijke stem van den ouden appelboom deed hem blij opzien. Nú zou het komen, nú zou hij alles gaan weten.

Er was een lichte toon van medelijden in de stem van den appelboom, toen hij vroeg: „Wat denk je er zelf van, kleine korenhalm? Waarvoor denk je dat de boer jullie gezaaid heeft, in den tijd toen het land nog zwart en de hemel grijs was?”

De kleine korenhalm boog verlegen het hoofd. „Ik denk”, zei hij eindelijk zacht, „omdat het alles zoo mooi is. Omdat — omdat hij naar ons kijken kan, en we 's avonds voor hem zingen, als de wind met ons speelt.”

Hij keek bedremmeld op naar den ouden appelboom, die zacht was begonnen te lachen. En voor 't eerst in zijn kort leven hoorde de kleine korenhalm dat er nog andere dingen bestonden dan schoonheid en genot. Het was een lang, lang verhaal, dat de oude appelboom deed. En toen het uit was, hing de schemering al zwaar over het lage land, en waren alle geluiden verstild.

De arme kleine korenhalm duizelde van al de nieuwe dingen, die in zijn

leven waren gekomen. „Maar waaròm is het”, klaagde zijn zachte stem over het avondland, „waaròm zijn wij allemaal van hem, en kan hij met ons doen wat hij wil? Waarom mogen we niet voor onszèlf leven, een lang leven van enkel vreugde?”

„Omdat hij het zoo wil”, zei de oude appelboom eerbiedig; „zijn wil is goed. En je zult het gaan verstaan, kleine korenhalm, dat de hoogste vreugde is voor hèm te leven, in zijn dienst.”

„Maar het is zoo moeilijk”, zei de korenhalm bedroefd.

„De lessen van het leven zijn altijd moeilijk”, antwoordde de oude appelboom ernstig.

Toen kwam de nacht.

Het maanlicht bescheen den akker. De kleine korenhalm stond recht opgeheven, en waakte. En langzaam drong het tot hem door; leven is offeren. „We zijn allemaal voor hem”, fluisterde hij zacht den appelboom na.

En toen 's morgens de zon hem vond, was er in den stillen nacht een nieuw gevoel in den kleinen korenhalm geboren. Een drang, die hem het hoofdje sterker en blijder deed opheffen naar het groeizame zonlicht, een drang tot geven, géven . . .

De dagen verstreken. Steeds feller brandde de zon, en nog was de tijd van den oogst niet daar. „Kan hij mij nog niet gebruiken?”, vroeg de kleine

korenhalm iederen dag hoopvol aan den ouden appelboom. En steeds was het antwoord: „Nog niet”.

Soms gebeurde het, dat de jonge boer en zijn vrouw 's avonds het huis verlieten, en, staande bij den appelboom, het korenveld overschouwden. „Wat is ze lief”, fluisterde de kleine korenhalm. „ze draagt een licht in haar oogen.” „Ja”, zei de oude appelboom ernstig, „dat is het licht van haar hart. Het is daar altijd geweest. Maar het sterkst brandde het, toen ze hier voor 't eerst met hem stond, en mijn bloesem in de blonde haren droeg.”

„O”, zei de kleine korenhalm zacht. Wat had de appelboom al veel, véél gegeven. En hij nog niets . . .

Steeds rijper en grooter werden zijn korrels, en moeizaam begon zijn hoofdje naar den grond te nijgen, onder hun gewicht. Soms was het bijna te zwaar voor den kleinen korenhalm. En dan dacht hij dat deze laatste les, wach-

ten, nog moeilijker was dan de eerste . . . Maar ook dié les leerde hij, wach-

ten op den tijd van den landman. En steeds sterker groeide in hem de vreugde van het dienen. Tot de dag van den oogst kwam. Voor 't laatst richtte de kleine korenhalm zich hoog, en in een jubelende overgave viel hij neer.

Toen droeg de landman hem met de andere halmen naar zijn groote schuur.